

opusdei.org

”Jeg har aldri sett en sterkere tro enn blant forfulgte katolikker i Kina”

Intervju med f. Esteban Aranzaz, medlem av Presteselskapet av Det hellige Kors, som vender hjem etter seks års arbeid som prest på Taiwan og det kinesiske fastland.

17.05.2009

I det indre av Kina, nord for Beijing holder en spansk prest teologiundervisning i en gammel

isfabrikk. Klokken er to om natten. Studentene suger til seg forelesningene om *Den katolske kirkes katekisme*. De vet at det vil bli lenge før de kan høre noe tilsvarende igjen.

Etter undervisningen vil de alle vende hjem og neste dag gå på arbeid som alle andre. Bare de selv og en liten gruppe troende vet at de er seminarister i Kinas forfulgte kirke. Når det gjelder læreren, Esteban Aranaz, vil han ta frem gitaren og fortsette i rollen som ”gjestende musiker”.

På sin reise gjennom Kina er det mange ”konserter” som venter på ham: undervisning for seminarister, retretter, messer for små grupper, besøk hos prester. ”Nesten alltid om natten, når politiet ikke følger med. Frykt? Det er irrelevant. Nei, jeg har aldri vært redd.”

Esteban Aranaz er en sekularprest som tilhører Presteselskapet av Det hellige Kors, et fellesskap grunnlagt av den hellige Josemaría Escrivá og knyttet til Opus Dei. Han bodde seks år på Taiwan og reiste ofte til fastlandet. Nå drar han tilbake til Spania for å bli rektor ved seminaret i hans bispedømme, Tarazona.

Hvorfor dro du fra Tarazona til Taiwan?

Vår Herre ga meg flere hint litt etter litt. Vi fikk nyheter fra en nonne fra vårt bispedømme som bodde i et kontemplativt kloster på Taiwan. Det var tydelig at mange mennesker der ennå ikke kjente Kristus.

I julen 1999 inviterte jeg en ung kinesisk venn til menigheten min. Hans juridiske og arbeidsmessige situasjon var litt uavklart. Yan var ikke kristen, men hans oppriktige og sjenerøse temperament gjorde vårt vennskap lett.

På julaften var vi i kirken, der han hjalp meg å forberede midnattsmessen. Da han så fremstillingen av Jesusbarnet, sa han til meg at barnet "fortalte ham tre ting": "For det første, at han kommer fra himmelen og er ikke slik som vi er, for det andre, fordi han er liten har han en Mor som elsker ham høyt, for det tredje er armene hans åpne fordi han elsker alle."

Jeg hadde lurt på hvordan jeg kunne forklare meningen med julen for ham, men det var ikke nødvendig. Hans enkle men dype ord rørte meg og jeg tenkte: "Så mange mennesker det er i Kina som ikke kjenner deg, Jesus." Fra det øyeblikket av ble det skapet en sterk rastløshet i mitt hjerte etter å dra til Kina.

Jeg begynte å tenke alvorlig på det i år 2000 da Johannes Paul II oppmuntret oss: "*Duc in altum!* Legg ut på dypet!" De ordene gjenlød

stadig i mitt hode. Samtidig ble jeg rørt av brevet som Opus Deis prelat skrev ved begynnelsen av det tredje årtusen, der han utfordret sine sønner og døtre til å ”sette seg mer utfordrende mål” i deres apostolat.

Men du var allerede prest...

Ja, men det virket ikke som det var nok. Jeg måtte ta en beslutning. Så på en tur til Roma ba jeg ved en relikvie av den hellige Frans Xavier, en helgen som forlot alt for å dra til Asia. Jeg spurte Vår Herre: ”Gi meg et tydelig tegn hvis du ønsker at jeg skal dra til Kina. Det er ikke noen lett avgjørelse.”

Rett etter at jeg kom ut av kirken hilste en nonne fra Asia på meg på gaten og sa: ”Vær så snill å be for mitt hjemland Kina”. Jeg stoppet brått og svarte: ”Du har ingen anelse hvor mye jeg gjør det, søster.” Det var tegnet jeg hadde ventet på. Det var ingen vei tilbake.

Da jeg fortalte det til min biskop støttet han meg fullstendig: ”Jeg kan ikke nekte en tjeneste for den universelle Kirke, ” sa han, og jeg har vært ham evig takknemlig.

Hvordan kom du i gang?

Det var virkelig tungt. I de første to årene besto mine dager av å feire messe, studere kinesisk, og oppfylle mine fromhetsforpliktelser slik som å be rosenkransen og andre bønner. Jeg fikk mye ut av messen, for jeg forsto etter hvert hvordan den var hver dags høydepunkt. Siden jeg ikke kunne gjøre noe annet, ba og ba jeg for de menneskene jeg ennå ikke kunne kommunisere med.

Opplevde du mye ensomhet?

Nei, jeg følte meg aldri alene. Som medlem av Presteselskapet av Det hellige Kors kunne jeg gå til et Opus Dei-senter i Taipei for å motta midler til formasjon og åndelig veiledning.

Der fant jeg styrken jeg trengte for ikke å bli motløs. Jeg hadde også bønnene fra min familie og mange venner som åndelig støtte.

Endelig, etter de første to årene, ga erkebiskopen av Taipei meg ansvaret for en menighet med 120 medlemmer, Vår Frue av Den mirakuløse Medaljong (en andaktsform den hellige Josemaría likte meget godt). ”Hvem skal jeg være assistent for?” spurte jeg. ”Du blir den eneste presten,” svarte han. Jeg følte stor iver etter å komme i gang med arbeidet.

De første prekenene på kinesisk var en katastrofe. Men takket være Gud var de troende svært forståelsesfulle og hjalp meg meget.

Hvordan er taiwanernes tro?

Tenk deg at på Taiwan, et land med 23 millioner innbyggere, er bare 1 % av befolkningen katolikker. Men de

er veldig stolte av å være katolikker og har en levende opplevelse av å tilhøre Kirken.

Mens jeg var der hadde vi 32 konverteringer. Jeg husker med spesiell varme en 58 år gammel mann med kreft. Familien hans var katolikker, men han hadde alltid forblitt hedning. De tilkalte meg fra sykehuset: "Han ønsker å bli døpt." Jeg husker at jeg spurte ham om troens sannheter: "Tror du på Gud Fader? Tror du på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn?..." Og han svarte bestemt mens han holdt i krusifikset mitt: "Ja, jeg tror!" Da jeg skulle gå, spurte han om han kunne beholde krusifikset: "Dette er min eneste trøst nå," sa han. Han døde fredfullt like etter.

På mine besøk til de syke tenkte jeg ofte på den hellige Josemaría da han forberedte grunnleggelsen av Opus Dei ved å besøke de døende på

sykehusene i Madrid. Jeg kjenner alle sykehusene i Taipei meget godt! Der har jeg gitt sykesalving til de døende, døpt og til og med viet folk!

Hvordan forklarer du den katolske tro til ikke-troende?

Taiwanerne generelt har stor respekt for troen, så det er lett å snakke om den. De siste tre årene har vi hatt en Kristi Legemsprosesjon gjennom den sentrale del av byen. Menighetens medlemmer forbereder et mønstret teppe av mangefarget ris. Det er en anledning til å forklare eukaristien for mange mennesker.

Da julen nærmet seg, ønsket jeg å sette opp en julekrybbe på et offentlig sted. Denne tradisjonen gir en god mulighet til å snakke om Kristus. En av de store bankene i Taipei ligger ved siden av sognekirken. Inngangspartiet til denne skyskraperen har en liten hage – det var et perfekt sted. Jeg ba

to av menighetens medlemmer om å bli med da jeg skulle snakke med den ansvarlige personen. Før vi gikk inn, ba vi et Hill deg Maria om at alt måtte gå bra. Det var 12. desember, festen for Vår Frue av Guadalupe.

Resultatet var at vi ikke bare fikk snakke med den bygningsansvarlige, men han ga oss straks tillatelse, og i tillegg betalte de for at julekrybben ble satt opp!

Denne religiøse tradisjonen var ganske overraskende for mange mennesker. Men etter den gang har julekrybben blitt satt opp der hvert år. Det er en flott undervisningsmulighet.

Men din opprinnelige hensikt var å dra til fastlands-Kina.

Og jeg fikk anledning til å dra! Etter å ha lært godt nok kinesisk, kom jeg i kontakt med noen fellesskap innen den forfulgte – eller ”undergrunns” –

kirken og var i stand til å besøke dem. Jeg hadde til og med mulighet til å besøke noen kristne som bodde nord for Den kinesiske mur.

Etter at jeg ble kjent med dem, kan jeg si at jeg aldri har sett en sterkere tro enn blant de forfulgte katolikkene i Kina. Det er en tro som er rensset ved Korset, ved lidelse. De har lært meg så mye. For eksempel når vi feiret tidlig morgenmesse i noens hjem, var fromheten hos dem så gripende. For dem er messen virkelig en skatt.

En biskop som har vært i fengsel og nå sitter i husarrest sa til meg: "For at Kirken skal gå fremover i Kina, er jeg opptatt av tre ting: at vi aldri er redde, at vi er trofaste, og at våre prester er helstøpte. Alt annet vil ordne seg."

Den biskopen fikk i stand et barnehjem for 72 forlatte og syke barn som var funnet på gaten.

Kinesiske prester generelt er heroiske.

Hvordan kan man hjelpe Kirken i Kina?

Ved bønn.

Er det alt?

Men det er ikke nok å be for Kirken; vi må også be for myndighetene i Kina, at de må bli omvendt. I tillegg trengs det penger for å hjelpe kinesiske prester til å komme til Europa for å få undervisning. Jeg støtter også Guan Ming (Klarhets) Foundation, som skaffer bøker til undergrunnsseminaristene. Nylig var vi i stand til å sende dem den første kinesiske oversettelsen av den hellige Thomas Aquinas samlede verker – *Summa Theologiae* og andre skrifter.

Og nå?

Biskopen i mitt bispedømme i Spania har startet et seminar og utnevnte meg til rektor. Så jeg er tilbake i Tarazona for å fortsette å tjene Kirken her. Men selv om jeg har dratt fra Kina, er mitt hjerte fremdeles der.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/jeg-har-aldri-sett-en-sterkere-tro-enn-blant-forfulgte-katolikker-i-kina/> (11.03.2026)